

Tyrjän lehden laulukirje 2.3.44

Kaunis Veera oli Balladi Saimaalta.

Sätkät sätkät, parrun pätkät
sinisellä Saimaalle seilattiin.
Pojat jätkät, pitkät pätkät,
Kauniste Veeraa me katseltiin.
Sen tervahöyryn nimi
oli Prinsessa Armaada,
parrulestissa seilattiin
Saimaan saltoja.

Kaunis Veera se laivaan nousi
Saimaan kanavalla, juu.
Pöly, tuli kahvinkeitäjäksi
Kaukusipolkella, juu.
Veera oli kulkija luonnoltaan,
Veera oli tumma ja heimoltaan,
Veera meiltä jätkiltä järjen vei,
Sen Veera sanoi kaikille "kamma ei"

Jytkyt nyttyt, jytkyt jytkyt,
Saimaet ne laivas kiikutti.
Pöly, kuinka kummasti tumma tyttö
Pölykien tunteita liikutti.
Veeraa tanssitti kippari vaan,
Veera hänet vangitsi katseellaan,
Veera sanoi toisille "kiitos ei",
Veera meiltä jätkiltä järjen vei.
Sen tervahöyryn nimi j.n.e.

Pölyllä me pojat kummasteltiin
Eikä oli meihin tullut,
Sen joko mies oli kuin järkeä veilla
Pölykippari pätkähullu.
Pöksut puksut, lyönnin muksut
Veeran vuoksi me ennettiin,
Pölymolan rennassa komiata poikaa
Pölytorin luokse jo kannettiin.

Pölypeenrennassa laivaan astui
Veeras, pitkä ja musta mies.
Veeran korvaan se kuiskutteli,
Pölytähän se meinasi, vieras mies,
Pölytähän se meinasi, sitähan se ties,
Veeras meiltä sen Veeran vei.
Pölyturhaan, turhaan me vuoteltiin,
Veera ei luoksemme palannut, ei.

Pölypojat jätkät, pitkät pätkät
Pölyveit kuin me kaihos kannettiin.
Pölypöksut puksut, lyönnin muksut
Pölyanteeksi annettiin.
Veera eli kulkija luonnoltaan,
Veera oli tumma jo heimoltaan,
Veera sanoi kaikille "kamma ei",
Veera meiltä jätkiltä järjen vei.
Sen tervahöyryn nimi j.n.e.

NIIN MINÄ NEITONEN SINULLE LAULAN.

Niin minä neitonen sinulle laulan
kuin omalle kullalleni,
jos ois valta niinkuin on mieli,
niin ottaisin omakseni.

Kullalleni minä laulelen
ja kellenkäs minä muille.
En minä laula kalliioille
enkä metsän puille.

Eikä meitä surulla
ruokita.

Eikä meitä surulla ruokita,
se on ilo joka elättelee.
Tään pojan heila on hellä ja nuori,
ja laulu se helähtelee.

Eikä meitä surulla ruokita,
se on ilo joka elättelee.
Eihän se kultani minua heitä,
vaikka se peloittelee.

Viime vuonna pa kasella
vei perunan varret halla.
Saahan sen heilan muutenkin
kuin houkuttelemalla.

S Ä K A S V O I T N E I T O . . .

Sä kasvoit neito kauncinen,
isäsi majassa,
kuin kukka kaunis, suloinen
vihreellä nurmella.

Lapsuuden ajan hellimmän
sä leikit kansani,
ja olit paras ystävän
ja ainoa iloni.

Maailma sitten vieroitti
pois meidät toisistään,
vaan sua, emmas iäti,
ma muistan siniaani.

S o u t e l i n , s o u t e l i n . . .

Soutelin, soutelin kultani kanssa
Aurajoen suussa.
Kuulin linnun laulavan
siellä metsän lehtipuussa.

Kysyin sen linnun nimeä,
ja se vastasi viekkahasti:
Ystävyys, lempi ja rakkautta
ne kestää heutaan asti.

Niinkuin ne lammin pienet kalat
pitää sirinätä.
Joudu mamma katsomaan
tätä uutta miniätä.